

DDV3

UNDE FUGIM DE ACASĂ?

PAȘII DDV3

POVESTEA UNEI PASIUNI

(31)

Toscana

Via Francigena

-Partea a doua-

Marin Mihai

2.05.2024 - Plecăm din Avenza spre Massa tot cu trenul, din pricina aceleiași ploii sâcâitoare. Mândica ne găsește cazare la *Ostello Palazzo Nizza*, în centrul istoric al orașului. De la gară până în Piața Palazzonizza, aflată în fața unui impresionant palat care adăpostește mai multe instituții publice, ploaia ne udă zdravăn, parcă geloasă că nu ne-a prins pe traseu. În vecinătatea pieței tivite cu portocali aflăm *ostellul*. Ne cazăm, scăpăm de bagaje și de îmbrăcămintea udă cu care ne-am pricopsit în drumul spre gara din Avenza și de la gara din Massa până la *ostello* și ieșim, chiar dacă plouă în rafale, să vedem centrul medieval al orașului. Descoperim o locanță *Il Fatty*, ținută de un tânăr toscan, o locație micuță, pe care grupul nostru de 7 pelerini o umple pe jumătate și ne lăsăm vrăjiți de tânărul patron care ne oferă mâncăruri specific toscane, explicându-ne răbdător cum sunt făcute. Am comandat fiecare altceva, pentru a le gusta pe toate. Lovitura a dat-o Valeriu, cu o mâncare din uger de vacă, o adevărată delicatessă. La capitolul băuturi ne-am lăsat tot la mâna patronului, care ne-a prezentat mai multe vinuri toscane, recomandând un vin roșu, fructat, foarte bun. La cafea primim din partea casei un

digestiv, *liquore alla liquirizia* – un lichior de lemn dulce, servit în păhăruțe speciale. A fost unul dintre cele mai bune prânzuri din periplul Toscan.

Ne întoarcem la ostell și ne pregătim pentru drumeția de mâine, pentru că prognoza meteo ne este în sfârșit favorabilă. Folosim bucătăria-sufragerie a *ostellului*, pentru o cină pantagruelică, pregătită de fete, după ce băieții au făcut cumpărăturile și ne culcăm în paturi confortabile după un binemeritat duș fierbinte.

3.05.2024 – Când ne trezim, zărim în sfârșit vârfurile Alpilor Apuani, până acum ascunse de nori și ne bucurăm că în sfârșit vom drumeți. Ne bucurăm și de un mic dejun consistent, construit de fete din ce nu am putut dovedi aseară și, după ce aranjăm cu administratoarea *ostellului* să ne păstreze câteva ore bagajele, urcăm fuga până la castelul ce guverna cetatea peste care domnea Albericus Cybo Malaspina, Princeps Massal Magnificus.

Cetatea, o adevărată fortăreață la vremea ei, avea nouă porți și se întindea cam cât acoperă astăzi centrul vechi al orașului Massa.

Castelul, construit în cel mai înalt punct al localității, domina cetatea și era apărat de mai multe centuri de ziduri, dar și de abruptul stâncii pe care era cocoțat. Din păcate se află în restaurare și nu l-am putut vizita. Facem câteva fotografii prin porțile ferecate ale castelului și admirăm de la acea înălțime, spre est, litoralul Mării Tirenene și spre vest Alpii Apuani, cu petele lor albe, care nu sunt toate culmi înzăpezite cum credeam, ci și răni adânci în falnicii munți, provocate de exploatarea marmurei, spre îngrijorarea localnicilor.

Coborâm la *ostell*, ne luăm bagajele și în sfârșit începem și noi să drumețim pe Via Francigena, spre sud.

Prima parte a traseului Massa - Montignosa, 4 km. Plecăm de la altitudinea de 70 m, vom urca până la 100 m, apoi coborâm la 60 m și urcăm din nou la 80 m. Suferim până înțelegem logica-ilogică a amplasării marcajelor. De ce oare nu sunt folosite marcajele bicicliștilor și pentru tălpași pe porțiunile comune?

Până la urmă ne învățăm cu marcajele discrete, lipite pe stâlpi și dăm credit totuși administratorilor traseului, după ce vedem multe abțibilduri de marcaj rupte. Oricum și bornele cu însemnul **VF** sunt mici, nu se compară cu cele întâlnite pe Camino de Santiago sau pe Via Transilvanica.

Ajungem la Montignoso și după o pauză de hidratare cu „Moretti”, atacăm a doua parte a traseului, lungă de 6 km, până la Strettoia, traseu pe care altimetrul ne spune că plecăm de la 80 m, urcăm până la 210 m și apoi coborâm la 60 m. Începem urcușul, pe o șosea nu foarte circulată, întâlnindu-ne mai mult cu bicicliști decât cu mașini, până ajungem la baza unui turn ce veghează de veacuri zona, de la acea înălțime.

De aici se deschide o priveliște minunată asupra litoralului tirenian, dantelat cu spuma valurilor care se sparg de țărșm. Deși până acolo sunt câțiva kilometri, parcă se aude, în liniștea tulburată doar de ciripitul păsărelelor, zgomotul făcut de valuri sau poate este doar o părere. Ne oprim la un fost belvedere, obturat acum de vegetație, aflat lângă restaurantul *Piciorul Turnului*, acum închis.

Ne hidratăm cu ce avem în rucsac și începem coborârea. Admirăm câteva reședințe, aflate acolo unde norii se întâlnesc cu visurile oamenilor. Vile, una mai ingenioasă decât cealaltă, cocoțate pe abruptul stâncii, folosit foarte bine de arhitecți iscusiți. Fiecare construcție fiind unicat. Coborâm și mai mult și descoperim plantații de vii și măslini pe terenul terasat.

Toate foarte bine îngrijite, multe dintre ele beneficiind de niște construcții despre care credem că sunt spații de depozitat vinul sau uleiul de măsline. Mai remarcăm și bambusul care pare a crește spontan, deși uneori este folosit ca material de rezistență pentru terenul în pantă.

Ajungem la Strettoia și un localnic ne ademeneste cu fructele din livada proprie. Pomelo, lă-mâi și niște citrice de dimensiunea caiselor, poate un pic mai mici, foarte gustoase. Mulțumim și plecăm cu câteva kg în plus.

Atacăm a treia porțiune, de doar 3 km, până la Ripa, drum ușor ce coboară de la 60 de metri la 40. La ieșirea din Ripa ultima pauză de hidratare și pornim pe ultimii 4 km fără denivelări semnificative (40 m - 30 m - 50 m - 30 m), cu destinația finală, astăzi, Pietra Santa.

Trecem prin suburbiile orașului, pe un traseu frumos desenat, care ocolește șoseaua foarte circulată. Parcurgem o bună distanță, pe malul unui râu, pe o cărăruie ce se strecoară printre atelierelor în care se taie blocurile mari de marmură la formele și dimensiunile cerute de beneficiari și ajungem în centrul orașului, dominat de statui gigantice.

Ajungem la destinație, *ostellul* mănăstirii domină piața centrală a orașelului. Urcăm greu panta până la mănăstire, dar scările celor două etaje ce despart recepția de dormitor ni s-au părut adevărate golgote.

În sfârșit am ajuns într-un dormitor cu 12 paturi, dintre care doar două erau ocupate de doi tineri spanioli care veneau de la Roma și aveau ca destinație Santiago de Compostela. Ne-am minunat de curajul lor, o călătorie de peste două luni, și le-am urat *Buen Camino!*

Am ieșit în oraș și, ignorând recomandarea măicuței care ne-a cazat, de a mânca la restaurantul pentru pelerini, am intrat într-un restaurant cu ștaif, atrași de lumânările mari aflate pe fiecare masă, în borcane de 5 litri umplute un sfert cu nisip. Am mâncat puțin și bun, am băut și mai puțin, dar bun, iar la sfârșit am plătit mult. Dar trebuie să recunoaștem că prețul cerut a fost corect.

Fericiti că am petrecut o seară din care am învățat ceva, ne-am întors la paturile noastre, care ne-au îmbrățișat până dimineață.

(Va urma)

Germisara

-Partea a doua-

Marin Mihai

26.06.2024, a doua zi a expediției.

După un somn adânc, odihnitor, oferit de patul auster din chilia ce ne găzduiește, ne trezim la ora 6 fără alarmă la telefon sau alte dispozitive. Ieșim în aerul tare al dimineții și ne bucurăm de confortul generat de minunata combinație mănăstire/pădure. Și până să ne dezmeticim bine, o urmăim pe măicuța care bate toaca, la slujba de dimineață.

După slujbă, punem în rucsac cele necesare și mergem în „Poiana Micului Dejun”, unde doar câteva păsărele ne-au devansat. Fetele pregătesc micul dejun, iar noi, băieții, intrăm mai adânc în pădure, căutând indicii despre obiectivele fixate la Galați. Găsim un localnic care caută ciuperci, cunosător al pădurii, care ne lămurește mai bine decât toate ghidurile consultate de noi la pregătirea expediției. După discuția cu ineditul ghid, constatăm că din cele 9 obiective vizate de noi, doar trei sunt abordabile în contextul actual: - Lacul Măgura, pe care l-am vizitat ieri, Dealul Măgura, traseu marcat cu bulină albastră și „La Stâncă”, un „belvedere” natural, aflat undeva pe traseul spre Dealul Măgura. Hotărâm ca după micul dejun să abordăm traseul Dealul Măgura până „La Stâncă”.

Micul dejun, copios, atât prin conținutul gastronomic, cât mai ales prin combinația creată de pădure cu foșnetul și liniștea ei. Facem curat în poiana micului dejun și plecăm apoi pe traseul propus. Pădurea tânără, curată, ne așterne la picioare o cărare pofticioasă, pe care o călcăm

vitejește, mai ales că, respectând curba de nivel, nici nu urcăm, nici nu coborâm prea mult. Nici nu știm când, după 45 de minute de mers, am ajuns la belvedere, loc ce își merită numele „La Stâncă”. Este un pinten de piatră care răsare pe neașteptate de niciunde și care mărginește o prăpastie impresionantă. Facem fără să vrem o comparație cu serialele coreene în care astfel de stânci sunt nelipsite. Ne oprim pentru o pauză binemeritată și, întinși pe iarba moale, nici nu știm când trec o oră și jumătate de bancuri, amintiri, povești și legende, depănate pe îndelete...

Hotărâm să nu mergem mai departe, ci să ne întoarcem la mănăstire și să mergem la Slănic Moldova, unde se bănuiește a fi o sărbătoare în cinstea zilei de astăzi: Ziua Drapelului. Drumul de întoarcere a fost la fel de ușor de abordat și veselia a continuat și după ce ajungem la mașini și plecăm spre Slănic Moldova.

Parcăm undeva în centru și străbatem frumosul parc din poala cazinoului, care se gătește într-adevăr de sărbătoare. Ajungem la izvoare, urcăm spre păstrăvărie, având norocul să ajungem în zonă când peștii erau hrăniți, urcăm apoi mai sus la restaurantele de la „cascada”.

Aici, după o masă copioasă, din care nu a lipsit păstrăvul proaspăt, ne întoarcem la mașini, ascultând la telefoanele, transformate în receptoare radio, meciul României la Euro 2024 cu Slovacia. A doua repriză o vedem la mănăstire, tot pe telefoane, și ne bucurăm de câștigarea grupei de către echipa noastră.

Înainte de a merge la culcare, facem un legământ și anume să mai venim aici încă o dată pentru a vedea și celelalte șase obiective avute în vedere când gândeam expediția la Galați, pe care doar le enumerăm și povestim ce știm despre ele, aici, pe prisma chiliilor:

1. Masa Reginei ; 2. Crucile de mesteacăn; 3. Calcarele cu lithamnius ; 4. Monumentul Eroilor Brigada 15; 5. Monumentul Eroilor Batalionul 2 munte; 6. Monumentul Eroilor 27 Bacău.

Bucuroși de calificare, obosiți de cei 15.946 de pași făcuți astăzi, sătui de bucatele alese consumate la „Cascada”, dar mai ales vrăjiți de legende auzite astăzi, abia ajungem la pat și nu știu alții, dar eu am adormit înainte de a ajunge capul pe pernă.

(Va urma)

UN ALT MĂRGĂRITAR PE DRUMUL MĂTĂSII

-BUKHARA-

Tania Nicolescu

Când am ajuns în gara Bukhara - simțind încă între dinți nisipul deșertului - căci acesta se și strecurase în tren de îndată ce, dorind să scăpăm de căldura generoasă, dar sufocantă, din tren, deschiseserăm ușa dintre vagoane cu gândul de a ne mai răcori puțin. Dar așa, ne-am putut imagina ce însemna în trecut o călătorie prin deșertul dintre Khiva și Bukhara, când, de sub copitele cămilelor se ridicau stârnite de șuieratul vântului - precum șerpilor - fuioarele de nisip și, firește, bucuria pe care călătorii o puteau încerca odată ajunși teferi la destinație.

Am coborât din tren, dar încă nu ajunseserăm în Bukhara, ci în Kagan, localitate aflată la 16 kilometri de Bukhara, căci până acolo fusese permisă aducerea căii ferate de către emirul Bukharei, așa că ne-am îmbarcat în autobuzul ce ne aștepta pentru a ne duce la destinație. În trecere, am putut vedea pe fugă un palat construit în stil european. Era palatul pe care emirul, care asistase și la încoronarea Țarului Nicolae al II-lea, îl construise pentru acesta, dorind să-l impresioneze. Însă țarul nu a mai ajuns să-l viziteze, căci vremuri-

le, mereu în schimbare, nu i-au mai permis aceasta; aduseseră cu ele revoluția bolșevică. Autobuzul, care deja ne aștepta, ne-a lăsat în Bukhara, în apropierea hotelului, neputând intra pe străduțele foarte înguste de acolo. Când în sfârșit i-am zărit firma și i-am privit exteriorul, am fost extrem de dezamăgiți, unii comentând că probabil s-a făcut o greșală, că nu poate fi acela hotelul. Însă atunci când codindu-ne încă, am intrat, a fost ca și cum am fi spus „Sesam deschide-te!” și, dintr-o dată, ne-am trezit într-un alt peisaj, amintind de poveștile de demult. Totul strălucea de curățenie, sclică, treptele scării erau ceruite ca într-un muzeu, iar imaginile de pe pereți ne povesteau despre Bukhara de demult.

Odată cazați, ne-am îndreptat către centru - ce binecuvântare și GPS-ul! - unde destul de aproape era un restaurant cochet, care avea sălile împodobite cu țesături tradiționale, iar la etaj, am putut mânca, serviți cu promptitudine (la masa noastră cel puțin) de un foarte tânăr ospătar.

Între timp, o aversă de ploaie s-a pornit deodată, răpăind zgomotos și fără întrerupere un timp ce ni s-a părut îndelungat și ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva va trebui să chemăm, pentru a ajunge la hotel, șalupele în locul taxiurilor. Însă ploaia s-a mai îmbunătățit și și-a încetinit ritmul năvălăș. În dimineața următoare, am pornit la pas prin Bukhara. Ghidul ce ne însoțea ne-a dus întâi la cca. 4 kilometri de Bukhara, acolo unde era construit palatul Shirbudun de către ultimului emir al Bukharei, Said Alim Khan. De fapt, actualul palat a fost ridicat pe locul pe care tatăl emirului, Nassrulah Khan, a ridicat pentru soția sa, pe care o iubea foarte mult, palatul Sitori Mokhi Khosa (denumirea însemna în limba persană „palatul unei stele precum luna”).

Deși soția sa a decedat atunci când a născut, el a păstrat numele palatului. Locul acestei reședințe de vară a fost ales într-un mod original, căci a fost sfătuit de către vizirul său să jupoaie patru carcace de berbeci și să le atârne în patru direcții diferite, iar acolo unde carcasa rămânea proaspătă mai mult timp, însemna că roza vânturilor era mai bună.

Pe locul palatului construit de tatăl său, Said Alim Khan a construit altul. Iar pentru a se inspira, arhitecții săi au fost trimiși la Yalta și, astfel, elementele europene au fost îmbinate cu cele asiatice. Și-ar fi dorit să aibă la palat și lei, așa cum văzuse pe la palatele din Rusia pe care le vizitase, însă sculptorii săi probabil că nu văzuseră aceste animale și de aceea au reușit să sculpteze doar un fel de... câini.

Palatul se întinde pe cca. șapte hectare și are trei curți: una destinată bărbaților, una femei-

lor și alta soțiilor și cadânelor. Fiecare cameră are un design unic, fiind construite în stiluri arhitecturale persane diferite. Exteriorul clădirilor este în stil rusesc, iar interiorul oriental. Pereții, atât în interior, cât și-n exterior, sunt deosebit de frumos decorați.

Unele camere sunt împodobite cu modele decorative pe pereți. Aceste medalioane decorative îmbină elementele orientale și occidentale. Deosebit de simplă și elegantă este Sala Albă – sală de recepții. În prezent palatul este muzeu de arte decorative și aplicate, unde se pot admira țesăturile, veșmintele, dar și obiectele decorative orientale care-i plăceau emirului. În curtea soțiilor acestuia există și un havuz în care ele se puteau scălda îmbrăcate în halate, iar nu departe, un foișor din care emirul le putea privi.

În curte, există o statuie a arhitectului care a ridicat palatul. Pentru că ceea ce a construit să nu se repete și în altă parte, el a fost închis la terminarea construcției în acest palat.

Locuința soțiilor emirului

Foișorul emirului

Dar nici emirul nu a mai apucat să se bucu-
re prea mult de palat, pentru că după aproximativ
trei ani, a fost nevoit să fugă în Afganistan la veni-
rea Armatei Roșii, însoțit doar de o parte a famili-
ei (copiii săi mai mici), unde a și murit, sărac, în-
trucât averea pe care o trimisese printr-un slujbaş
credincios al său nu a mai putut fi recuperată de
unde o ascunsese el pentru că – se spune - la în-
toarcere, când a venit să raporteze îndeplinirea
misiunii, a fost ucis chiar de către emir, pentru a
se putea păstra secretul comorii ascunse.

Un alt obiectiv turistic a fost mausoleul lui
Ismail Samani, aflat în patrimoniul UNESCO. Aici
se crede că a fost înmormântat însuși Ismail Sa-
mani, descendentul fondatorului dinastiei sama-
nide Saman Khuda, cel care a fost primul ce a re-
nunțat la religia zoroastriană în favoarea islamis-
mului.

Cu toate că religia musulmană interzicea
construirea unui acoperământ peste un mormânt
– a fost construit în sec. al X-lea - aici s-a făcut o
excepție. Mausoleul, făcut din cărămizi simple,
este o capodoperă a arhitecturii musulmane, reu-
șind să impresioneze prin modelele reprezentate
pe pereții săi – în exterior modele zoroastriene,

iar în interior cercuri în pătrate, simbolizând veș-
nicia - și prin cupola care nu se sprijină pe coloa-
ne, ceea ce presupune că a fost ridicat în acele
vremuri pe baza unor calcule matematice foarte
precise, iar aceasta ne arată cât de înaintată era
știința în acest centru cultural.

Mausoleul lui Ismail Samani, prin forma sa,
ar sugera cerul și pământul. Deși a fost construit
în sec. al X-lea, a scăpat de furia distrugătoare a
mongolilor, întrucât în acea perioadă a fost îngro-
pat treptat în nămol (Bukhara era pe atunci o zo-
nă mlăștinoasă) sau ar fi fost acoperit chiar de
localnici cu nisip pentru a-l proteja de năvălitori și
cu timpul a fost uitat, fiind apoi redescoperit în
sec. al XX-lea, cu ocazia unor lucrări făcute pentru
amenajarea unui parc, ce-i poartă în prezent nu-
mele. Astfel că monumentul, care nu a fost nicio-
dată restaurat, în cei peste 1000 de ani care au
trecut de atunci, este cel mai vechi monument
arhitectural islamic din Asia Centrală. Până și mo-
neda națională (somi) își are denumirea derivată
tot de la numele acestui vestit conducător, fonda-
tor al dinastiei samanide.

Situată pe pe Drumul Mătăsii, Bukhara are o vechime de peste 2.500 de ani și, devenind cu timpul un important și prosper nod comercial, dar și un centru cultural și științific în care au lucrat și studiat oameni însemnați ai vremii (Avicena, Al Biruni), a atras de timpuriu invidia altor state. Ocupată prin anii 700 de arabi, în perioada dinastiei samanide, Bukhara se dezvoltă și se extinde, construindu-se mult. Din acea perioadă datează minaretul și moscheea Kalon sau moschea Magoki Attari. Apoi, prin 1220 Bukhara este ocupată și distrusă de mongolii lui Gingis Khan. Legende spun că, în fața minaretului Kalon, care la acea vreme avea o înălțime de 46 de metri, însuși Gingis Khan, ridicând capul ca să-l vadă, și-a scăpat pe jos căciula și a recunoscut că nu s-a înclinat în viața sa în fața nimănui, însă această construcție își merită respectul și de aceea nu l-a distrus. Turnul este decorat cu benzi care nu se aseamănă una cu alta și mai avea și denumirea de turn al morții, pentru că de aici erau aruncați condamnații la moarte.

Orașul Bukhara a fost menționat pentru prima dată între secolele al IV-lea și al V-lea pe monedele care îi poartă numele. Numele „Bukhara” este derivat din limba uighură veche, adică: „casă de rugăciune” sau „templu”. Și în oraș întâlnim numeroase astfel de case de rugăciuni (moschei), așa cum este și cea din apropierea minaretului Kalân și care poartă același nume.

Cuvântul „minaret” derivă din limba arabă, „minara” care însemna „far” sau „loc în care ceva arde”. Căci ele aveau rolul de puncte de observație sau chiar de faruri pentru călători. Minaretul Kalân, împreună cu moscheea cu același nume (Kalân/Kalyan) a cărei curte este înconjurată de galerii acoperite de cupole sprijinite de peste 200 de stâlpi), dar și cu madrasa Mir i Arab, alcătuiesc împreună complexul Poy i Kalon, un ansamblu arhitectural a cărui traducere ar însemna: piciorul Minaretului Kalyan.

Moscheea Kalon

Madrasa Mir i Arab

Moscheea Kalyan este foarte mare și ar putea găzdui până la 12000 de oameni în ea. Madrasa Mir i Arab a fost construită în 1536, în onoarea lui Sufi Abdullah Mir-Arab, mentorul spiritual al Emirului de Bukhara, Ubaidullah Khan. Această clădire nu este doar o universitate, ci și un mausoleu pentru Mir-Arab, unde, la picioarele sale e îngropat Ubaidullah Khan, conform obiceiului vremii. Are pe trei dintre laturi săli de clase, iar pe a patra sunt mormintele. Madrasa funcționează și în prezent și **nu poate fi vizitată în timpul orelor de rugăciune.**

Există multe moschei în Bukhara, extrem de interesante, unele foarte vechi, însă într-o singură zi era puțin probabil să reușim să vedem mai multe, cu toate că ghidul, în felul său, a încercat să acopere cât mai multe dintre obiectivele pe care ne-am fi dorit să le vedem. Pe multe dintre ele le-am văzut doar pe dinafară mergând în pas rapid către un nou obiectiv și aruncând pe fugă priviri către tarabele care se tot înșirau în și pe lângă domurile comerciale, pe tot drumul de la Mir i Arab către Lyab i Hauz.

Madrasa Ulug Beg

Moschee veche

Doar că așa, precum vântul sau gândul, nu știu cine ar fi fost în stare să viziteze mai mult. De aceea, pe drum, oarecum mai pe scurt, am vizitat și băile. Pentru ca vizitatorii să înțeleagă procedurile din acele băi pe pereți erau expuse fotografii.

În apropierea complexului arhitectural Poy i Kalon se află și fortăreața Ark, denumită și Chivotul, o structură de apărare care, din rezultatele săpăturilor arheologice, pare să dateze din anii 500 î. Hr. Ea a fost deseori distrusă și apoi refăcută, așa cum arată vechile fundații descoperite.

Pe o suprafață de aproximativ 4 hectare, aici au trăit multe dintre curțile regale și se cunoaște că tot aici a existat și un templu zoroastrian până când a fost distrus de arabi, prin anii 713, apoi au urmat alte invazii și distrugerii, inclusiv cea mongolă, până când, prin sec. al XVII-lea, a devenit curte regală cu toate accesoriile (sală a tronului, monetărie, harem, închisoare). Apoi, în 1920, a fost bombardată de ruși și iarăși distrusă și se presupune că nici ultimul emir care a fugit cu vistieria regală nu ar fi fost străin de distrugerea fortăreței, cu scopul de a nu fi „pângărită” de ocupanți.

O mică parte din fortăreață a fost reconstruită în special sub conducerea lui Karimov, dar încă mai este foarte mult de explorat cu săpăturile arheologice și, firește, încă mult de reconstruit. Nouă, ghidul ne-a spus că nu vom avea suficient timp la dispoziție pentru a o putea vizita. I-am privit zidurile înalte de cca. 20 de metri și am pornit către alt complex arhitectural. Dar, am observat și aici ceva ce întâlnisem și în Khiva: zidurile erau străpunse din loc în loc de niște bârne care erau lăsate la vedere. Aceasta pentru că există o credință veche care spune că o locuință neterminată nu poate fi luată în stăpânire de duhurile rele. Și când te gândești că această credință străveche pare să le fie cunoscută și unor contemporani, care își lasă casele neterminate ani în șir pentru ca... duhurile rele să nu le ia în stăpânire, probabil. Despre Bukhara, orașul cu o vechime de peste 2500 de ani, înscris în Patrimoniul UNESCO din 1993, se spune că este un oraș al poveștilor.

Una dintre ele este aceea a întemeierii fortăreței Ark de către un tânăr prinț persan pe nume Syavush care, fiind defăimat de către mama sa vitregă, regină a Iranului, ar fi plecat într-un exil auto-impus și așa a ajuns pe teritoriul Turanului (cuprindea și Uzbekistanul de azi), în care domnea un adversar al tatălui său, regele Turan Afrasyab. Invitat fiind la o petrecere, a văzut-o pe fiica acestuia și s-a îndrăgostit de ea. Când l-a anunțat pe rege că ar dori să o ia de soție, acesta nu l-a refuzat, însă, șiret, i-a pus o condiție: de a construi o fortăreață pe o suprafață cât cea a pielii unui taur pe care i-a înmănat-o. Tânărul a acceptat și, cu o foarfecă specială (are forma unei berze - căci Bukhara era o regiune mlăștinoasă populată de berze – iar artizanii locali o fac și astăzi), a tăiat în fâșii foarte înguste pielea taurului, apoi le-a legat capetele și a obținut astfel o suprafață suficient de mare, de aproape 4 hectare, pe care să construiască cetatea. Desigur, ne-am cumpărat și noi astfel de foarfeci.

Zidurile fortăreței Ark

Astăzi, în interiorul fortăreței se află un muzeu care prezintă istoria locului, o moschee și magazine artisanale. Grupul nostru a mers însă către următorul complex arhitectural – Lyab i Hauz.

Nadir Divan Beghi

Așa se numește în prezent zona din jurul unuia dintre puținele iazuri (hauz) rămase în orașul Bukhara. Pe vremuri, existau multe astfel de iazuri în oraș, de unde locuitorii se aprovizionau cu apă și le foloseau și pentru a se răcori vara. Cum însă apa nu era schimbată, ele au devenit adevărate focare de răspândire a bolilor și, ca urmare, între anii 1920 - 1930, multe dintre ele au fost astupate. Lyab i Hauz a fost păstrat datorită rolului său de piesă centrală în ansamblul arhitectonic ce datează din secolele XVI-XVII. Aici se află pe latura nordică Madrasa Kukeldash din secolul al XVI-lea, cea mai mare și cea mai veche clădire a Ansamblului Lyabi Khauz, cu 130 de camere în care învățau peste 320 de studenți. A fost construită în timpul domniei dinastiei Sheybanids la Bukhara. Ansamblul arhitectural are în componența sa trei mari clădiri monumentale: Kukeldash Madrasah (1568-1569) în partea de nord, Khanaka (1619-1620) în vest și Nodir Divan în est. Ele au fost construite la ordinul vizirului Nadir pentru ca sufiții să se adune, să se roage aici, dar să se și odihnească.

Cea de a treia clădire Nadir Divan-Beghi a fost construită pe modelul lui Sherdor din Samarkand, însă aici, leii celebri de pe portal au fost înlocuiți cu păsările mitice ale fericirii. Iar lângă clădiri, Nadir Divan-begi a ordonat să construiască și o piscină (lângă Khanaka și Madrasah). Ulterior, ansamblul arhitectural a devenit cunoscut sub denumirea de Lyab I Hauz. Aici am văzut și statuia lui Nastratin Hoge, strălucind în unele locuri de la atingerea miilor de mâini ale celor care-și doreau ca, astfel, să aibă parte de mai mult noroc.

Nastratin Hoge

Moscheea Nadir Divanbegi a fost transformată în centru pentru turiști. Ziua este muzeu/magazin de suveniruri, iar seara aici se țin spectacole cu muzică și dans.

Desigur, ne-am fi dorit să mai vedem și alte moschei, cum ar fi Moscheea Bolo Haouz care de asemenea a fost înscrisă pe lista patrimoniului mondial UNESCO, împreună cu alte părți ale orașului istoric, Moscheea Magok i Attari, una dintre ele mai vechi din oraș, sau Madrasa Abdulaziz Khan construită în 1651-52 vis-a-vis de cea numită Ulugh Beg, a cărei intrare bogat decorată are imagini cu pasărea mitică, Semung - rege al păsărilor, ocrotitor și aducător de noroc, rămasă însă neterminată, pentru că emirul a fost răsturnat de la putere. Aici s-a folosit pentru prima dată culoarea galbenă în vopsele. Era numită în trecut Zaragon Madrasa, fiind construită lângă bazarul unui bijutier cu acest nume. Orașul Bukhara, care și-a încetinit dezvoltarea după prăpădul suferit sub cucerirea mongolă (mongolii erau denumiți în limba farsi - tătari, termen asociat cu Tartarul, zona cea mai adâncă a Infernului la Grecii antici) și-a revenit încet, chiar dacă în perioada timuridă

(1370) și-a pierdut din importanță în favoarea Samarkandului. Însă, o dată cu venirea la putere în 1506 a dinastiei - Chaybanid - a devenit centru politic al hanatului Bukhara. După ce în 1740 regele persan invadează Bukhara și îl numește guvernator pe Muhamad Rakhim Khan, acesta se va proclama emir și va forma o nouă dinastie care va conduce hanatul. Bukhara va deveni apoi, în 1868, protectorat rusesc, însă, deși oficial Bukhara avea statutul de vasal al Imperiului Rus, emirul va conduce în continuare statul ca monarh absolut până în 1920, când va fi nevoit să fugă în Afghanistan, iar Bukhara va fi preluată de Armata Roșie.

Am plecat din Bukhara după cele douăsprezece zile petrecute în Uzbekistan, întorcându-ne din nou prin Samarkand și Abu Dhabi, cu sentimentul că n-a trecut decât o clipă de când am aterizat pentru prima dată pe aeroportul din Samarkand.

În așteptarea avionului, care urma să ne aducă acasă, priveam călătorii din jur și, dintr-o dată, am avut impresia că încă nu ieșisem dintre filele unei cărți cu povești de demult; așezat pe un scaun din apropiere, cu barba albă și turban pe cap, un bătrân părea să fi uitat de locul în care se află și, liniștit, ca și cum s-ar fi aflat într-o madrasă, părea să citească poate, Coranul, sfânta carte a religiei islamice, religie după cum se spune, a păcii. Oricum o imagine cum rar ne mai este dat să vedem în tumultuoasele noastre zile.

ȘTIAȚI CĂ?...

Coca Coralia Drăgan

Sunt convinsă că materialul pe care urmează să-l scriu se poate încadra perfect și la rubrica „Pe unde mai plecăm, pe unde mai umblăm”, dar în același timp îl pot încadra și la rubrica de față, având în vedere că nu mulți dintre noi sunt la curent cu ce va urma să aflați.

Prin urmare, știți că una dintre cele mai mari cetăți ale Moldovei medievale, respectiv Cetatea Neamț, aflată pe râul cu același nume, a fost restaurată din temelii și acum privește maiestuos de la înălțimea vârfului aproape cel mai înalt, Culmii Pleșului, străjuind, ca în veacuri, Valea Moldovei și a Siretului, dar și drumul care trecea peste munte în Transilvania de la Târgu Neamț la Pipirig, prin Poiana Largului spre Pasul Tugheșului?

Multe poți afla despre istoria acestei mărețe cetăți, dacă ești prin apropiere și curiozitatea de românaș te îmbie să te oprești și s-o vizitezi, un adevărat tezaur muzeu pentru care cei implicați în restaurarea acestui monument istoric merită toate felicitările.

Drumul și ținta noastră, a mea și a prietenilor de grup, a fost Masivul Ceahlău (pe care în treacăt spus, l-am urcat la pas, pornind de la Izvorul Muntelui, trecând de cabana Fântânele, cabana Dochia și ajungând pe vârful Toaca; îndrăzneț nu, pentru niște năzdrăvani de pensionari), dar nu am putut rata această minunăție de fortăreață cetate.

Fiind una dintre cele mai bine întărite cetăți de care a dispus statul medieval moldovenesc, cetatea Neamț este legată de cele mai importante evenimente istorice pe care le-a cunoscut această parte de țară.

Asupra începuturilor construcției acestei cetăți au existat mai multe variante, dar nu pe bază documentară, acestea neexistând, dar săpăturile arheologice din deceniul șase al secolului trecut au suplinit lipsa acestora prin materialele provenite din săpăturile făcute dincolo de temelia fortăreței.

Astfel, vestigiile databile de pe stratul cel mai de jos de locuire al cetății, similare cu cele descoperite la Cetatea de Scaun de la Suceava, au constituit o dovadă certă că Cetatea Neamț a fost construită în a doua parte a domniei lui Petru Mușat (1375-1391), când Moldova a cunoscut o remarcabilă dezvoltare economică și politică.

Aflu, tot din materialele expuse în muzeul cetății, că primul eveniment deosebit, referitor la Cetatea Neamț, s-a petrecut la sfârșitul sec. al XIV-lea, în timpul domniei lui Ștefan I Mușat (1394-1399), când regele Ungariei, Sigismund de Luxemburg, urmărind o politică de expansiune teritorială la răsărit, a și pus-o în aplicare printr-o expediție militară, asediind cetatea care însă a rezistat cu succes în fața oștirilor dușmane.

Referitor la acest eveniment, Cronica Vechi Moldovenească a păstrat știrea că Ștefan Voică l-a învins pe regele Ungariei, la cca. 12 km sud de Târgu Neamț, fapt confirmat și de inscripția de pe piatra de mormânt a lui Ștefan I Mușat, aflată la Rădăuți.

Peste timp, odată cu dezvoltarea tehnicii de luptă prin perfecționarea armelor de foc, atacatorii cetății puteau arunca asupra acesteia ghiulele mult mai mari și mai grele, de piatră, capabile să provoace distrugeri zidăriei, ceea ce a făcut ca cetățile să fie adaptate noilor pericole, drept pentru care au fost ridicate turnuri sau bastioane rotunjite, la Cetatea Neamț astfel de lucrări fiind realizate în timpul domniei lui Ștefan Cel Mare.

Zidurile cetății au fost supraînălțate cu cca. 6-7 m, iar în interior au fost construite o serie de dependințe necesare garnizoanei militare.

În partea de nord și nord-est a fortului s-a săpat un nou șanț de apărare, mult mai adânc și mai larg, flancat de patru bastioane semicirculare cu ziduri groase și rezistente, cu înălțimi variabile, de până la 30 m, zidăria fiind prevăzută cu creneluri și ferestre înguste, prin care apărătorii cetății puteau să supravegheze și să lovească atacatorii.

Remarcabile au fost: noua cale de acces în cetate, reprezentată de un pod arcuit sprijinit pe

11 piloni de piatră, precum și podurile mobile și „cursele de șoareci”.

Întărită și fortificată în timpul domniei lui Ștefan Cel Mare, Cetatea Neamț a avut un rol deosebit de important de-a lungul existenței sale.

Începând cu a 2-a jumătate a secolului al XVI-lea, Cetatea Neamț a devenit un punct aprig disputat de către diferiți pretendenți la tronul Moldovei, fiind în același timp loc de refugiu pentru familia domnească, dar și adăpost pentru tezaurul țării.

Însă, odată cu întărirea dominației otomane, căreia nu-i convenea existența unor fortificații puternice, adevărate bastioane în lupta pentru apărarea libertății teritoriilor românești, cetățile nu au mai fost întărite, chiar mai mult, au fost supuse unor degradări și distrugeri sistematice.

La începutul celei de a doua domnii a lui Alexandru Lăpușeanu (1564), Cetățile Neamț și Suceava au fost incendiate din ordinul sultanului, însă la Cetatea Neamț, scheletul gros de ziduri nu a avut de suferit distrugeri importante, deși se recunosc urmele incendiului care a schimbat culoarea elevației, a ars toată lemnăria și s-au prăbușit plafoanele, dar nu se știe în ce măsură au avut de suferit cea de-a doua perdea de ziduri și podul de acces.

Cetatea Neamț e plină de istorie și sunt multe de spus, eu însă am sintetizat, lăsându-i pe cei interesați să afle toate detaliile direct de la sursă; totuși, nu pot trece cu vederea un alt eveniment important legat de Cetatea Neamț și Cetatea Suceava, când Mihai Viteazul a realizat Unirea Moldovei cu Țara Românească și Transilvania (1600), aceste două mari cetăți deschizându-și porțile în fața armatelor marelui domn, fără a opune nici o rezistență.

Urmează alți domnitori la cârma țării care, însă, se folosesc de cetate pentru propriile interese, pentru a-și adăposti familia și bogățiile personale.

De-a lungul existenței sale, cetatea a rezistat multor atacuri dușmane, fiind doar de două ori cucerită, o dată de turci și o dată în vremea lui Dimitrie Cantemir, de Ioan Sobieski, craiul Lehie.

Cu timpul, Cetatea Neamț își pierde importanța politico-militară, iar procesul de degradare se accentuează continuu prin conlucrarea factorilor naturali cu acțiunea locuitorilor din oraș și din împrejurimi, care au transformat cetatea într-o adevărată carieră de piatră pentru interese personale.

Indignat de această lipsă de grijă față de relicvele noastre istorice, poetul Alexandru Hrisoverghi a publicat în anul 1834 „Odă la ruinele Cetății Neamțului” în care protestează împotriva vandalismului manifestat de localnici față de zidurile cetății.

Cetatea este impresionantă privită din afara zidurilor sale, dar și din interiorul său, de unde se deschide o adevărată panoramă asupra împrejurimilor.

Impresionante sunt și încăperile din interiorul acesteia, cu diferite întrebuințări, cum ar fi sala armelor, sala de întruniri, odaia pentru alimente, pivnița pentru butoaiele cu vin, ieșirea secretă, turnul de sud-est al cetății fiind cunoscut și sub numele de neagra temniță, întrucât aici erau aruncați trădătorii, criminalii, infractorii periculoși, sfârșitul acestora fiind moartea prin înfometare, frig și întuneric.

În prezent, în încăperile de la nivelurile 1 și 2 ale negrei temnițe se odihnesc rămășițele pământești ale câtorva zeci de anonimi din evul mediu (plăieși sau călugări, români moldoveni sau alte nații, oameni de rând sau boieri, apărători sau dușmani ai cetății care s-au descoperit pe aceste locuri cu prilejul cercetărilor arheologice).

Pentru mine, a fost prima dată când ajungeam în aceste ținuturi, mai exact la Cetate, și am fost extrem de impresionată de tot ceea ce am văzut și vizitat, atât din afara cetății, cât și din interiorul ei, dar prietenele mele de grup care mai fuseseră și în timpul studenției lor la cetate, când nu au văzut decât niște ziduri ruinate, la nivel de sol, au fost cu atât mai mult impresionate să descopere Cetatea în măreția ei, și nu este de loc de neglijat să specific și faptul că s-au respectat întocmai planurile inițiale de construcție.

Atașez la acest material, inspirat exclusiv din exponatele muzeului, câteva dintre imaginile prinse de telefonul personal.

Dragilor, cei iubitori de istorie, neam și țară, luați-vă copiii și nepoții de mână și duceți-i la Cetatea Neamț, căci au ce vedea și învăța!

creații

„Arta spală din suflet
praful vieții de zi cu zi”.
- Pablo Picasso -

Imaginația
transpusă
în
cuvânt

Aurel Cârlig

Dor de țară

Mi-e sufletul greu, de toate mi-e dor
Depart de casă, printre străini,
Dacă-aș putea spre țara mea să zbor...
Dar nu am aripi, am doar două mâini,

Cu două palme, crăpate de muncă
Ce-mi zgârie fața atunci când mă spăl,
Două mâini tremurânde, ce-asudă,
Din zori până-n seară, fără ocol.

Mi-e dor de copii, mi-e dor de nevastă
Mi-e dor de părinți... parcă-i aud cum strigă,
Mi-e dor de pădure, mi-e dor de fâneață,
Mi-e dor de bunici și de-a lor mămăligă.

Pe zi ce trece ești sleit de puteri
Dar te-ncurajezi să n-ajungi un sărman,
Și poate cu timpul, să crezi și să speri,
Că și-n țara ta poți câștiga un ban.

Decât *euroi* sau lire sterline
Pe care cu greu încerci să îi strângi,
Mai bine cu lei, în țară la tine
Cu liniște-n suflet și fără să plângi.

Art Credit: Lesley Oldaker

Fără stres...

A venit mama acasă
Și-avem de toate pe masă,
Ea muncește la străini
Iar eu tai frunză la câini.

Ea strânge cu greu lovele
Eu le pierd la păcănele,
Strânge bani s-avem păpică
Eu îi dau pe berică.

Mie-mi place să trăiesc
Dar nu-mi place să muncesc,
Lucră mama, sărăcuța,
Eu întind numai mînuța.

De cele mai multe ori
Îi cer bani pentru țigări,
Ea mă ceartă cu dulceață
Că „ard” bani cu nonșalanță.

Știu că mama mă iubește
Dar mă mai și dojenește,
Că de muncă nu-s în stare...
Și nici de însurătoare...

- Când vei găsi o fătucă
Să ai deja loc de muncă,
Că n-o să mai vezi un șanț
Chiar dacă te văd în șanț.

Simone Noronha for Vox

Destăinuiri...

Iubirea poate fi profundă...
Însă,
atâția oameni
trăiesc atât de diferit dragostea...
ce poate fi mai frumos?...
dragostea pe care ți-am dăruit-o,
dragostea pe care ți-ai dorit-o,
înțeleasă,
așa cum o simți tu...
Ne-am surprins amândoi
în fața unei iubiri
care
ne-a catapultat
într-o altă lume,
pe care
o cunoșteam
doar în interiorul nostru...
Mă iubești atât de mult...
și
înseamnă atât pentru tine...
Ceea ce îți ofer,
în virtutea acestei iubiri,
face parte integrantă din mine...
Natura mea
este
și datorită iubirii pe care ți-o port
și felului tău de a fi...
ceea ce trăiesc cu tine e unic!...
tu ești etalonul meu de adevăr
și... frumusețe umană!...

Unui jeg omenesc

Ți-am acceptat prietenia
Crezând că ești la fel ca mine,
Dar am văzut că omenia
Nu-i compatibilă cu tine.

Te-ai folosit mereu de mine
Ca cel mai jalnic profitor,
Să-ți fie numai ție bine
Și să trăiești cât mai ușor.

Ești un lingău și-un ticălos
Cu mintea-ngustă, pus pe rele,
Pe trup și-n suflet un jegos
Ce-a profitat de toate cele.

Pentru purtarea ta porcească
Eu te-am iertat, dar vreau să știi
Că totul se plătește-n viață
Și nu se lasă datorii.

Mai lasă-mă...

Lasă-mă să tremur
în mângâierea ta
și să cuprid azurul
în sunete de rouă.
De când ai poposit în viața mea,
credința în somptuozitatea fericirii
nu mai este
o însăilare de vise
și vorbe fade.
Te iubesc...
cu clipe atârinate de trecut,
cu paradisul din prezent
și inefabilul viitor.
Fie ca lumina divină
să îți încălzească sufletul
cu aceeași bunătate
și candoare.
Fluturi de liniște
să îți ningă tâmplele
și
pulbere de stele
să se adune
în irisul privirii tale.
Nu știi vreo inimă
mai mare ca a ta!
dacă în ea
încapă și inima mea,
și ea măricică,
putem dualiza,
în spațiu și timp,
cu dragostea.

POEZII

Mioara Ardieleanu

Perseidele și neuronii mei

Perseidele și neuronii mei
Se legănau în vechiul tei
După un pahar de afinată
Când viața pare răsturnată.

O ploaie de stele căzătoare!
Nu mai văd o stea sau două,
Poate nouă, nouăzeci și nouă.
Din văzduh a mai căzut o stea,
Semn c-o să mai moară cineva.

În paradigmele realității
Din calea mea pier
Cele care vor să fie stele,
Care nu-s atâtea de rebele,
I-au calea dreaptă până pier,
Fără o undă de mister.
Au ochelari de cal se spune
Când viața lor ușor apune.

Eu rămân arcașul unei zodii
Care-și aruncă săgețile-n orgolii
Prostie sau lipsă cronică de empatie,

Doar îmi mențin mintea vie,
Cu-n pahar de afinată
Dar nu mi-s rușinată.

Coincidență poate la TV
Rulează „Moonfall” un film
Despre monștri, lună și rachete
Se pare că destinul unei vii planete
Se-mpotmolește în secrete
Ce-și pun a lor pecete
Pe terifiantele scenete.

„Când stelele tot cad din cer
Rămâneți treji”, ne spune sincer
Un actor. Capul Hydrei se-nmulțește
Și potopul prevestește.
Eu mă răsfăț c-o afinată
Și uit ce spune lumea toată
Și nu mă simt deloc abandonată.

Apocalipsa-i doar în minți
Captive de arhonți aroganți
Și ignoranți, emigranți
Dintr-o poveste într-o alta
Crezând că asta le e soarta!

„Am făcut piatra să cânte”
Spune Brâncuși când vrea să se prezinte...

Eu făcut-am sufletul să cânte
Când aud de satul din copilărie
Cu sălcii, ploi și multă stufărie.
Numele-i rostit îl simt atât de viu,
Acum au rămas numai bătrânii și-i pustiu.
Nătângă și-o lacrimă îmi curge
Din colțul ochilor și tare mă mai frige,
Dar viața se prelinge ca și Prutul
De-acolo unde bate vântul,
Gândul și arar cuvântul.
Și-i dor adânc de dealurile întinse
Cu lut bătut în veri aprinse
Sau de joaca-n colbul viu
Până târziu, când și carele pe cer
Se întrec cu regine ale nopții
Pe cărări vibrânde ale sorții.
Podgoriile, megieșii, an de an
Le fac să cânte, iar pe ogoare un cal bălan

Răsturnând brazdele vii
Însămânța putere, grâne, anii
Și dușmanii când revolte izbucneau.
Dar când rostesc evlavios numele tău
Înfloresc și se duc drept la Dumnezeu...
Apele Horincei curg și ale Oarbei
Lângă Prut. Și-ntr-o margine a cocioabei
Un moș și-o babă, neștiuți sihaștri-n gând,
Înțelegând rostul lumii cel plâpând,
Măsoară, torc și țes timpuri iluzorii
Din amurg până în zorii
Străbătuți de buni, străbuni întru victorii.
Ioan, nebunul, om al străzii, zise:
„Bătrânii spun că apa trece
Mai spun că pietrele rămân
Dar altfel jocul se petrece
Pe scoarța globului bătrân
Căci piatra cât ar fi de tare
Se macină cu încetul stând
Iar peste trista-i măcinare
Rămân tot apele curgând”.

POEZII

Coca Coralia Drăgan

O nouă zi

Și azi măritul soare
Mi-a inundat astralul cu o rază,
Așa încât, m-am contopit cu cerul
Și vieții mele îmi sunt grănicerul.

O nouă zi mi se adaugă în viață,
Cu aburi de mister plutind în ceață,
Dar când razele de soare-o risipesc,
Descopăr iar minunea vieții, pe care o iubesc.

Și Domnul îmi zâmbește printr-o floare,
Mă-mbie la plimbare, o mare alinare,
Îmi scoate-n cale-un suflet bun
Și din iubirea mea îi împrumut.

Nu-mi trebuie averi să fiu cu mine bine,
E de ajuns să-L am pe El cu mine
Și fiecare pas pe care-l fac, în viața mea,
Să fie în acord divin cu voia Sa.

Este noaptea nunții noastre

Mă săruți în umbra serii,
Într-un mistic asfințit,
Când pe cerul plin de stele
Ochiul lunii e trezit.

Și în brațele-mi duios, de
Loc își face chipul tău,
Și privește către aștri
Ce-s pierduți în ochii mei.

Luna ne arată calea
Luminoasă, fără spini,
Și ținându-ne de mână
Vom porni către sublim.

Este noaptea nunții noastre
Ce-o petrecem în eter,
Fulgueli de vorbe, șoapte
Ne sunt straiile pe noi.

Suntem goi în noaptea sortii,
Degustăm din ce e nou,
Dragostea cu gust de astru
Ne înalță până la nori.

Și nu știu de e visare,
Om fi ajuns în paradis
Ori, o fi aceasta, oare,
Dragostea din al meu vis ?

Rugă

Spală Doamne-ogorul
năpădit de sânge,
curăță-l de moartea
ce-ncontinuu curge
de o vreme-ncoace
fără de oprire,
peste prunci și mame
fără de vreo vină.

Curăță și cerul
năpădit de moarte
ce-n orice secundă
peste lume scapă;
fă, din nou, din oameni
pescari pricepuți
să transforme-n miere
ura, cu gust otrăvit.

Adu iarăși pacea
printre frați de-o seamă,
demonul ce umblă
pe pământ, alungă-l;
biciuie cu crucea
pe cei vinovați,
să-i salvezi de ură
pe cei posedați.

Răsădește iarăși
în ogoru-ți sfânt,
sămânța iubirii
pe acest pământ;
arde cu puterea-Ți,
Fiu de Dumnezeu,
tot ce-n lume vine
cu necaz, cu greu;
asta îmi e ruga
Mare Dumnezeu!

Parches

Foto: Violeta Pușcașu

Mamaia

Foto: Violeta Pușcașu

